

PAULINE
PETERS

A
RÓZSASZOBA
TITKA

London, 1907. Victoriára ragyogó jövő vár az újságíróval, Jeremy Ryderrel. És ugyan a lány családja nem nézi jó szemmel kapcsolatukat, Victoria mindennél jobban szereti őt. Ám miután Jeremy ellen merényletet követnek el, a férfinak el kell tűnnie.

Biztonsága érdekében Victoria így arra kényszerül, hogy Coblenzbe utazzon a nagymamájához. Útja során találkozik a fiatal orosz orvossal, Levvel, aki Jeremyt ellátta a merénylet után. A lány nem is sejtí, hogy hamarosan közelebb kerül a doktorhoz, és azt sem, hogy éppen annak a gyilkos összeesküvésnek a középpontjába csöppen, amely még Londonban vette kezdetét...

PAULINE PETERS

1966-ban született, újságíró. Szünetkélye a brit életstílus. Épp úgy kedveli a vidéki házakat és a parkokat, mint a délutáni teát. Magával ragadó bűnügyi regényei egy megkapóan jellegzetes angol világba vezetik az olvasókat.

Pauline Peters jelenleg Németországban él. Kitartóan dolgozik a Victoriáról szóló következő regényen.

Ez a könyv a Victoria Bredon-sorozat második kötete.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Már A rubinvörös kamra is hihetetlenül lebilincselő volt. A lelkesedés és feszültség ebben a részben is kivételes. A szerzőnő szemléletesen írja le művében a történelmi tényeket, a könyv szabályosan olvastatja magát. Röviden: lenyűgözött.”

Weltbild

„Victoria Bredon más, mint a többi fiatal nő 1907-ben Londonban. Fittyet hányva a hagyományokra, az összes nehézség dacára aktívan részt vesz a szüfrazettek akcióiban. Mindent megpróbál azért, hogy támogassa őket a harcukban. Victoria igazán inspiráló személyiség.”

Amazon

„Olvasás közben meg kellett állapítanom, hogy nemcsak Victoria, hanem az ősangol Hopkins és a merész Jeremy is a szívemhez nőtt. Ők hárman szoros egységet alkotnak, és folyamatosan fejlődnek.”

Bücher.de

„Ebben a részben ismételten az események középpontjába kerülünk. Van itt merénylet, eltűnt szerető és holttestek. Tehát minden adott egy izgalmas, fordulatos történethez. Zseniális könyv.”

Goodreads

„Ami különösen tetszik, az Pauline Peters írói stílusa. A kornak megfelelően fejezi ki magát, így a történelmi környezet végig jelen van. Bár olvasóként gyorsabban rájön az ember, ki a gyilkos, de a mozgatórugóit illetően sokáig sötétben tapogatózunk.”

Barnes and Noble

PAULINE PETERS

A
RÓZSASZOBA
TITKA

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

London, 1907

Melbury Hall bejárati ajtaja kitarult, és a napsütötte, kavicsos fel-szórta térré egy szolgáló lépett. A látogatók sora elindult. Victoria Bredon igencsak izgatott volt. Azon tűnődött, vajon sikerülni fog-e véghez vinnie, amit eltervezett, vagyis hogy az épületet ti-tokban feltérképezze.

Az előcsarnokban meglepően hűvös volt. Victoria felhevült, mialatt a Kent grófságban található kisváros, Sevenoaks vasútál-lomásáról felsétált a Melbury Hallba vezető meredek dombolda-lon. Most örült, amiért reggel úgy döntött, könnyű nyári kabátot vesz fel. Kíváncsian körülnézett, és próbálta a kerek helyiséget egy fényképész vagy egy festő szemével megfigyelni. A cím jelen-legi viselőjének, Melbury tizenkettedik grófjának egyik felmenő-je az épületre kupolát emeltetett, és a Taj Mahal stílusában átala-kítottatta, ennek ellenére az előcsarnok letisztult klasszicista stílust tükrözött. Egyedül a mennyezet aranybevonata árulkodott némi szeszélyről. A falakba magas tükröket foglaltak, és Victoria egy pillanatra elkapta a tükörképét – fiatal, törekeny nő, akinek a szalmakalapja alól néhány hullámos, vörös tincs kukucskál elő.

A komornyik átszelte a csarnokot, majd az egyik kanyargós lépcsőszárnyon helyezkedett el. A pillantása, amellyel a látogatókat illette, minden volt, csak éppen lelkes nem. *Bizonyára megve-tendőnek tartja, hogy Melbury Hall az augusztusi vásárnapokon nyitva áll a nyilvánosság előtt* – gondolta Victoria jókedvűen. A jelenlegi gróf egy másik felmenője rendelkezett így. Ez a hatá-

rozat épp olyan hóbortos volt, mint az a tény, hogy egy angol vidéki kúriára indiai ihletésű kupolát emeljenek.

– Hölgyeim és uraim! – emelte fel a hangját a komornyik, mire a látogatók sugdolózása elhalt. – Lord Melbury és neje örömmel üdvözlük önöket Melbury Hallban. A nyilvánosság számára is hozzáférhetővé kívánják tenni Melbury nyolcadik grófjának jelentős művészeti gyűjteményét. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy öt termen végigvezethetem önöket, a kék étkezőtől kezdve a nagy galériáig. A kiállított festmények, bútorok és egyéb tárgyak közül sok felettből értékes. Kötelességem megkérni önöket, hogy ennek megfelelően viselkedjenek, és semmihez ne nyúljanak.

A komornyik megrovóan nézett egy kisfiúra, aki az anyja kezét fogva ugrabugrált, majd a tekintete egy rózsaszín ruhát viselő idősebb hölgyre siklott, aki a lornyonjával egy fali szobor felé közeledett, erre a komornyik hangosan megköszöri a torkát. A hölgy összeresztett, és csatlakozott a csoporthoz. Miközben a komornyik lelépdelt a lépcsőfokokon, megjelent még két cseléd, akik úgy dirigálták a látogatókat az egyik ajtóhoz, akár két pásztorkutya a birkanyáját.

Victoria szitkozódott magában. Ilyen szigorú intézkedésekre nem számított. Lord Joshua, Melbury jelenlegi grófja a konzervatív párt befolyásos pártfogója volt. A párt vezetősége egy hónap múlva Melbury Hallban rendez gyűlést. A női választójog harcosai azt tervezték, hogy kihasználják a várható sajtóvisszhangot, és behatolnak az épületbe, hogy a céljukért tüntessenek. Mivel Victoria feltétel nélkül a női választójog mellett állt, elkötelezte magát a szüfrazettek mellett, és vállalkozott arra, hogy felderíti az épületet és a parkot.

A kék étkezőben, amely a nevét a tapéta, a függönyök és a székek selyemkárpitjának sötétkék színéről kapta, a komornyik fennhéjázó orrhangon szólt a tálalószekrényben elhelyezett értékes kínai porcelánról és a németalföldi tájfestményekről. A szom-

szédos, zöld szín uralta szoba a család szalonja volt. Victoria egyre türelmetlenebbé vált, miközben a komornyik önelégülten a falon függő arcképekre mutatott, és felsorolta, hogy a Melbury család mely tagjait örökítette meg Thomas Gainsborough.

– Lord Henry és Lady Virginia Melburynek összesen hat gyermeke volt, akik mind megérték a felnőttkort – mondta most a férfi, és a sötétzöld selyemtapétával bevont falon sorakozó gyerekképek felé fordult.

– Milyen elragadóak!

A látogatók sorain – túlnyomórészt megállapodott korú, középosztálybeli hölgyek – elragadtatott moraj futott végig. A rózsás arcú gyerekek valóban úgy tekintettek le rájuk, akár az angyalok. *A festő valószínűleg igencsak idealizálva ábrázolta őket* – gondolta Victoria felsóhajtva. *Egyetlen gyerek sem ilyen kedves és ártatlan.*

Ó, valahogy meg kell szöknie a tárlatvezetésről! Sejtelve sem volt, mily módon hatolhatna be az épületbe, ha most nem sikerül neki. De a cselédek le sem vették a szemüket a látogatókról.

– Hölgyeim és uraim, ha szabadna kérnem, kövessenek!

A komornyik méltóságteljesen felemelte a kezét, majd kinyitott egy kétszárnyú ajtót, amely a következő helyiségbe vezetett. A csoport engedelmesen elindult. Victoria kétségbeesetten követte a többi látogatót.

Hirtelen hangos csörömpölés támadt. A rózsaszín ruhás hölgy túl közel lépett a korláthoz, feltehetően azért, hogy a lornyonján keresztül még egy pillantást vethessen az ezüst teáskészletre, amely egy asztalkán állt szépen elrendezve. Közben felborított egy gyertyatartót, amely egy cukortartónak és egy tejeskancsónak ütközött, és estében még egy lekváros tálkát is magával rántott, amely aztán a parkettán koppant.

A hölgy rémülten felsikoltott.

– Ó, sajnálom!

– Hölgyem, ha szabad kérnem... – A komornyik hangja remegett a felháborodástól. Széttárt karokkal utat tört magának a tömegben, a két cseléd a segítségére sietett. A látogatók is szemrehányóan néztek a szerencsétlen bűnösre, aki elpirult, és úgy látszott, közel áll az ájuláshoz.

Victoria kihasználta az alkalmat, hogy visszasiessen az étkezőbe. Ott a biztonság kedvéért egy súlyos, sötétkék bársonyfüggöny mögé rejtőzött, de senki nem követte. Az ajtón keresztül hallotta, amint a komornyik szitkozódik, és „vandalizmusról” meg „esetelen viselkedésről” panaszkodik. Victoriának mosolyognia kellett. Nagyon is el tudta képzelni, hogy az ő komornyikja, Hopkins is épp így szörnyülködött volna az eseten, habár ilyenfajta tirádára biztosan nem ragadtatta volna magát.

Amikor a komornyik hangja, folytatva a vezetést, eltávolodott, Victoria előmerészkedett a függöny mögül. A nagy mahagóni tálalószekrény mellett volt egy ajtó. Már korábban feltűnt neki. Óvatosan lenyomta a kilincset, és résnyire nyitotta. A hátsó lépcsőre vezetett. Victoria fülelt, de semmi neszt nem hallott. Lélegzet-visszafojtva lesietett a keskeny lépcsőn. Fehérre meszelt folyosóra ért, amelyről két ajtó nyílt. Az egyiknek az üvegén keresztül a gazdasági udvarra lehetett rálátni.

Kiosont, és tájékozódni próbált. Vele szemben téglafal emelkedett, kaput fedezett fel rajta. Mögötte a parknak kell elterülnie. Amikor a kaput kinyitotta, tágas gyepet látott, amely egy tóhoz vezetett. Melbury Hall teraszát virágágyások ölelték körül. Megkönnyebbülésére közel s távol egyetlen embert sem lehetett látni. Victoria az épület másik oldalánál álló, magas gyertyánfa kerítéshez futott. Annak az oltalmában elővette a kezításkájából a Kodak fényképezőgépet, és gyorsan készített néhány képet a terepről.

A sövény kis kertet ölelt körül. Egy tavacska közepén liliomok által körülvéve közelelfánt állt, amely vízugarat lőtt a magasba. Victoria ezt is lefényképezte, mielőtt a jegyzetfüzetét kézbe vette, és gyors vázlatot készített.

A sövényen keresztül egy átjáró újabb kertbe vezetett, amelyet három oldalról fal védett a hideg szélétől. A végében kisház állt, akár egy indiai templom, a kupolája pedig olyan volt, mintha Melbury Hall kupolájának kisebb változata lett volna. A szögletes medencében Victoria csodaszép tavirózsát fedezett fel, a levelei között aranyhalak úszkáltak. A vízre nagy azáleák vetettek árnyat. A birtok ezen részéről is vázlatot készített.

A feszültség ellenére Victoriát lenyűgözte a hely bája. *Bizonyára Jeremynnek is tetszene a kert* – gondolta. *Jeremy...*

Önkéntelenül megállt. A vágy és a vonzalom meleg érzése árasztotta el. Jeremy Rydert fél éve ismerte meg, miközben fényt derített egy régóta óvott családi titokra. Jeremy hivatalosan újságíróként dolgozott, nem hivatalosan a Scotland Yard titkos részlegénél teljesített szolgálatot. A viszonyuk bonyolult volt. Victoria szerette őt, de még nem tudta rászánni magát, hogy megmondja neki, szívesen hozzámenne feleségül – ami a szüfrazsettek iránti elköteleződésén is múlt. Nem, Jeremy egészen biztosan nem lelkesedne azért, hogy ő engedély nélkül Melbury Hall parkjában tartózkodik, és a női választójogi harcosoknak kémkedik.

Victoria éppen megnyomta a Kodak kioldóját, amikor a kereti ház kapuja kinyílt, és három férfi lépett ki rajta. Pánikszerűen szétnézett. Ó, hogy lehetett ilyen óvatlan! Gyorsan egy rododendron mögé rejtőzött. A három férfi nem vette észre őt, halk beszélgetésbe merülve haladtak tovább.

Victoria kilesett a levelek között. A magas, negyven körüli, szigorú arcvonású férfi bizonyára Lord Melbury. Victoria az újságok fényképeiről ismerte. A jobbán sétáló kísérelője sötét hajú volt és bajszos. Az arcán húzódo sebhely ellenére ragyogóan nézett ki. Igen, egyfajta vakmerőséget kölcsönzött neki, ami még vonzóbbá tette. Méretre szabott, barna tweedöltönyt viselt, amelyet bizonyára a Savile Row egyik legdrágább szabója készített. Egészen nyilvánvalóan gazdag férfi volt, ha nem éppenséggel nemes.

A harmadik férfi ruhájának a kontrasztja a többiekéhez képest nem lehetett volna élesebb. Öltönye viseltes volt, és egészen biztosan egy egyszerű üzletben vagy a piacon vásárolta. Illett hozzá a fején lévő ellenzős sapka. Izmos volt és szögletes arcú, amelyen kirajzolódott a borostája. Victoria feltételezte, hogy munkás. Ennek ellenére a férfi semmi esetre sem viselkedett megalázkodóan a lorddal és az arisztokratával szemben. Ellenkezőleg, a testtartása öntudatról tanúskodott.

A lord és a kísérői eltűntek a sövény mögött, és Victoria várt még néhány percet a rejtkehelyén, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy a három férfi nem tér vissza. Akkor folytatta a felfedezőútját a parkon át. Az indiai ihletésű kerthez rododendronliget csatlakozott, a bokrok olyan öregek voltak, hogy a gyökerük kiállt a földből, és képzeletbeli formákat alkotott.

Ez a rododendronrengeteg biztosan jó rejtkehelyet fog nyújtani nekem és a harcostársaimnak – gondolkodott Victoria. A konyhakertbe és a melegházak területére nem mert lépni, mert ott biztosan belebotlana a személyzetbe. Olyan meleg napon, mint ez, a növényeket öntözni kell. Ehelyett egy keskeny utat követett, amely a patak mentén lekanyargott a dombról, és végül egy kis völgybe vezetett. Egy magas fal pedig, amely a parkot körbevette, kettévágta a völgyet.

Victoria éppen újra lenyomta a fényképezőgépe kioldóját, amikor észrevette, hogy a kertfal kapuja csak be van hajtva. Milyen jó lenne, ha el tudna szökni ezen át, és nem kellene magára vállalnia a veszélyes utat visszafelé a parkon és a házon keresztül. Ám a keskeny országúton a kapu előtt Lord Melbury állt egy kocsis előtt. Szemmel láthatóan beszélt valakihez, aki a járműben ült! Amikor a lovak elindultak, Victoria az iménti két kísérőjét ismerte fel az ablak mögött. Hirtelen visszahúzódott. Még éppen idejében, mert a lord visszatért a parkba. Victoria a falhoz lapult. Lord Melbury elhúzta a kapu reteszét, majd a ház irányába indult, és rögtön el is tűnt az út kanyarulatában.

Victoria szíve a torkában dobogott. *Milyen különös, hogy a lord erre az elhagyatott helyre hozta a két férfit* – gondolta, és megpróbálta elhúzni a reteszt. Ám az beragadt, és bármennyire is rángatta, nem engedett. Victoria kétségbeesetten az ajkába harapott. Akkor hát a házon keresztül kell kiszöknie.

A kis völgynek körülbelül a feléig jutott, amikor a háta mögül férfihangot hallott, amely nagyon dühösen csengett.

– Hé, kisasszony, mit keres itt?

Mivel értelmetlen lett volna elszaladni, Victoria megállt, és megfordult. Egy szikár, idős férfi masírozott felé, aki a jobbjobban fegyverként tartotta a gereblyét. Fehér szakálla volt, keménykalapot viselt a nadrágjához és mellényéhez, és olyan tekintélyt sugárzott, hogy Victoria feltételezte, ő a főkertész.

– Megnézem a parkot. Talán tilos? – Ártatlanul pillogott rá a nagy szemével.

– Nagyon is meg tudom érteni, hogy Mr. Walters miért nem szereti ezeket a látogatási napokat – mordult rá a kertész. Victoria feltételezte, hogy Mr. Walters a komornyik. – Minden alkalommal akad egy-egy látogató, aki a parkban csavarog, és valami bajt okoz, rátapos a virágágyásaimra, virágot szed, vagy kiássa a virághagymáimat. Kérem, kisasszony, mutassa a táskája tartalmát!

Úristen – gondolta, majd azon töprengett, hogyan magyarázza meg a kertésznek a Kodakját és a parkról készített vázlatokat. Victoria habozva kinyitotta a táskát.

– Ez meg mi? – kérdezte azonnal a férfi, amikor meglátta a jegyzetfüzetet a vázlatokkal.

– Én... engem nagyon érdekel a kertépítészet – rögtönzött Victoria. – Pontosabban szólva, kertészeti képzést végzek Kew Gardenben. Azért rajzoltam le a parkot, hogy ihletet merítsek belőle.

– Kertészeti képzés... – Az idős férfi megvetően fújtatott. – Micsoda értelmetlenség. Egyetlen nő sem képes rá, hogy nehéz fizikai munkát végezzen, és a botanikai ismereteik is hiányosak.

És most jöjjön, kisasszony! A közelben van egy kiskapu, azon át szépen elhagyja a parkot!

Victoria elnyomta a mosolygását, és követte a kertészt a kijáráthoz. Jobbnak tartotta, ha nem utal arra a férfinak, hogy Gertrude Jekyll jelentős kertépítész volt, és hogy időközben néhány nő sikeresen zárta a képzést Kew Gardenben...

Victoria kitolta a kerékpárját a Charing Cross vasútállomásról. A kertész akaratlan segítségével teljesen akadálytalanul elhagyhatta Melbury Hall parkját. Sevenoaksban felszállt a londoni vonatra. Miközben Kent nyáriasan zöld táján kerékpározott, majd vonattal a metropolisz elővárosain át utazott, azon gondolkodott, milyen jó lenne Jeremyvel találkozni. Már egy hete nem látta, ami szokatlan volt. Gyakran találkoztak, és hiányzott neki a férfi, amint elváltak egymástól. Aznap mégis úgy döntött, hogy ne beszéljenek meg találkozót. Ha Jeremy megkérdezné, hogyan töltötte a délelőttöt, egészen biztosan észrevenné, hogy a lány valamit elhallgat előle.

A The Strand utcát, amelyen az állomás állt, magas, viktoriánus házak szegélyezték. A járdákon vasárnapi ruhába öltözött emberek sétálgattak. Victoria éppen fel akart szállni a kerékpárjára, amikor egy könyvkereskedés kirakatában észrevett egy nagy könyvtornyot. Ismerős volt a borítója. Kíváncsian közelebb lépett. A könyveket elegáns szürkéskék vászonba kötötték, amelyre stilizált liliomokat nyomtattak. Közöttük cikornyás betűkkel ez állt: *Mrs. Ellingham háztartási tanácsai*. A könyvtorony felett plakát függött, amely Mrs. Ellinghamet kivételesen sikeres szerzőként dicsérte, akinek a műve időközben több százezer háziasszony életét könnyíti meg.

Victoria mosolygott. A reklám szórakoztatta, mert ő természetesen be volt avatva a titokba, hogy a Mrs. Ellingham álnév, amely mögött nem más rejtőzik, mint Hopkins, Victoria komor-

nyikja. A háztartási tanácsok két hónapja voltak forgalomban, és a lehető legjobb eladási mutatóval rendelkeztek. Victoria utat tört magának a gyalogosok között az útestre, és végre elindult.

Amikor Victoria a Green Park-i lakásba lépett, amelyben immár tizenöt éve élt, Hopkins kilépett a konyhából. Kötényt és ujjvédőt viselt, ami sejteni engedte, hogy éppen a szívének oly kedves ezüstöt polírozta.

– Elkészítem a teát, Victoria kisasszony? – érdeklődött, és lesegítette a lányról a kabátot.

– Szeretnék kicsit megmosakodni, és utána a fényképeimet előhívni, Hopkins. Megfelel, ha másfél óra múlva teázom?

– Magától értetődően, Victoria kisasszony. – A komornyik elhelyezte a lány kesztyűjét és kalapját az előszobafalon. – Ami a vacsorát illeti, ebben a meleg időben hideg sültre és salátára gondoltam.

– Ez csodálatosan hangzik.

A fürdőszobában, amely a szobája mellett állt, Victoria levetkőzött, és megmosdott. Miközben a haját fésülte, felfedezett a világos bőrén néhány új szeplőt. *Pedig szalmakalapot viseltem* – gondolta felsóhajtva, és behatóbban megszemlélte szív alakú arcát. Zöld szeme fénylett, szépen ívelt szája újra mosolyra húzódott. Victoria tudta, hogy sok ember nagyon csinosnak tartja. Általában véve ő is egészen elégedett volt a külsejével, de néha azt kívánta, bárcsak egy kicsit kevésbé lenne érzékeny a bőre és kevésbé aranyos, babaszerű az arca. Ezenkívül jobban szeretne volna, ha kevésbé néz ki fiatalnak. Másfél év múlva végre nagykorú lesz.

A szobájában Victoria szemügyre vette a ruhásszekrényét. *A Mrs. Ellingham háztartási tanácsai* sikerének köszönhetően rendeződött a kényes anyagi helyzetük, és végre megengedhetett magának néhány új darabot a nyári ruhatárába – ami miatt nagyon boldog volt, mert szerette a szép ruhákat. Végül egy vi-

lágosszürke-zöld csíkos muszlinruha mellett döntött, amelynek a kivágását csipke díszítette.

Az íróasztalán kiegészítette a park térképét, majd a sötétkamrájába ment, kivette a fényképezőgépéből a filmet, és előhívta. Arra a következtetésre jutott, hogy igazán elégedett lehet a délutáni zsákmányával. A konzervatívok gyűlése alatt természetesen sok rendőr fog a birtokon tartózkodni. Ennek ellenére sikerülhet nekik az épületbe behatolni és a gyűlést megzavarni.

Jeremy nem lesz túlságosan boldog, ha letartóztatnak – méltó Victoria. – *Hogy a nagyapámról és a nénikémről ne is beszéljünk...* St. Aldwyn hercege és Lady Glenmorag mélységesen rosszalották a szüfrazettek melletti elköteleződését. De ez közbős volt számára. Nem, nem akar olyan országban élni, amely a nőket függőségben tartja, és másodrangú polgárokká alacsonyítja őket, amennyiben megtagadják tőlük a választójogot.

Victoria gyorsan megnézte a negatívokat. Csodálkozva állapította meg, hogy Lord Melburyt és a kísérőit is lefényképezte. Abban a pillanatban, amelyben a három férfi az indiai ihletésű kertbe lépett, bizonyára akaratlanul lenyomta a kioldót. Elgondolkodva szemlélte a negatívot, majd úgy döntött, azt is előhívja a többi képpel együtt.

Miközben a fényképek a kötélén száradtak, Victoria még egyszer átnézte őket. Igen, jól visszaadták a parkot, és lehetséges rejtékhelyeket ábrázoltak. Ettől eltekintve Victoria művészi szemzögből is jól sikerültnek találta őket. Egy kicsit sajnálta, hogy a képeket nem adhatja el a *Morning Star*nak. Gyakran fényképezett hivatásszerűen a lapnak.

A tekintete megakadt a Lord Melburyt és a kísérőit ábrázoló felvételen. *Igen, van ebben valami furcsa* – gondolta. Úgy határozott, megmutatja a képet Hopkinsnak.

Amikor Victoria nem sokkal később kinyitotta a sötétkamra ajtaját, frissen sült fánk illata csapta meg az orrát. A hosszú konyhasztalon emeletes tálaló állt, telerakodva süteménnyel, illetve két finom porcelánteríték. A kristályvázában álló angol rózsák vörös színfoltot képeztek. Victoria apjának a halála után ő és Hopkins nem engedhették meg maguknak, hogy a konyhán kívül más helyiséget is fűtsenek. Ezért hozzászórtak, hogy itt étkezzenek. De mindez a komornyikot nem akadályozta meg abban, hogy vasakarattal fenntartsion egy bizonyos színvonalat. Mindig gondosan megterített, és a dísz sem hiányzott soha.

– Victoria kisasszony...

Hopkins betolta a lány székét, mielőtt a tűzhelyhez lépett, és levette az edényt a gázlángról. Victoria az asztalra fektette a fényképet, és figyelte a férfit, ahogyan az a vizet a frissen polírozott teáskannába önti. Habár már a hatvanas évei vége felé járt, jóképű férfi volt. Ezüstszurke hajával és méltóságteljes fellépésével az ember minden további nélkül szolgálatban megöregedett diplomátának tarthatta volna. Victoria öt éves kora óta ismerte, mert az apja komornyikja volt. A férfi vigasztalta, ha bánata volt, és védelmébe vette a nevelőnőivel szemben.

Hopkins fia, Richard katona volt, és a Mahdi felkelés harcai során elesett Szudánban, így hát a komornyik bizonyos értelemben a fiának tekintette Victoria apját – a felesége akkor már jó ideje nem élt. Dr. Bernard Bredon, egy herceg és lord másodszülött fia, nagyon jelentős igazságügyi orvosszakértő volt. Hopkins segített neki a munkájában, és önfeláldozóan ápolta a halála előtt, amit tüdőrák okozott. Ennek már majdnem két éve. Mivelhogy Victoria apja a lakáson kívül semmit nem hagyott a lányra, a férfi ingyen dolgozott neki, és a lány úgy szerette, mint holmi külön nagybácsit. Bár soha nem engedte volna meg magának, hogy ezt nyíltan megmondja neki.

Igen, Hopkins és Mrs. Dodgson az én családom – gondolta Victoria szeretettel telve. Mrs. Dodgson, a rendíthetetlen bejárónő szintén megtagadta, hogy a szolgálataiért pénzt fogadjon el.

– Hopkins, egy egész tornyot láttam a könyvből a Charing Cross állomással szemközti könyvkereskedés kirakatában – mondta Victoria, amikor a komornyik az asztalhoz lépett.

– Be kell vallanom, felettébb elégedett vagyok a visszhanggal, amit a szerény művem keltett.

Hopkins megköszöri a torkát. Ami azt jelentette, hogy őt is lenyűgözi a könyve sikere. Teát töltött, majd leült a lány mellé. Victoriának minden rábeszélő művészetére szüksége volt, hogy rávegye erre, mert Hopkins nézete szerint ez nem illett egy komornyikhoz. A javaslatot, hogy Victoria Mr. Hopkinsnak szólíthassa, udvariasan, de határozottan visszautasította, mert az volt a szokás, hogy a komornyikot egyszerűen csak a vezetéknevén szólítsák.

Victoria levett a tálalóról egy uborkás szendvicset.

– Hopkins... – kezdett bele habozva, miközben a teáját kevergette – ...ma délelőtt megtekintettem Lord Melbury birtokát. Ahogyan valószínűleg tudja, a ház bizonyos részei az augusztusi vasárnapokon nyitva állnak a nyilvánosság előtt...

– Felettébb kellemetlen elképzelés, ha szabad ez egyszer őszintén szólnom.

– Lord Melbury komornyikja és a főkertész bizonyára egyetértenek önnel... – Victoria mosolygott. – Itt fog sor kerülni szeptember végén a konzervatív párt nagygyűlésére. Azt tervezem, hogy más szüfrazettekkel együtt belopakodom, és tüntetek a női választójogért... – Hopkins jobb szemöldöke kicsit felcsúszott. Victoria még nem tudott rájönni, milyen véleményen van a férfi a női választójog követelését illetően. Ha Hopkins úgy akarta, kiismerhetetlenné vált. De a lány feltételezte, hogy nem olyan szigorú ellenzője a szüfrazetteknek, mint Mrs. Dodgson, a nagypapa és a nagynénje. – A parkban majdnem Lord Melbury karja-

iba futottam. Két férfi volt velem. Még éppen idejében el tudtam rejtőzni. Valószínűleg teljesen jelentéktelen, de... de volt valami furcsa Lord Melburyben és a kíséreiben. Mintha titkolnivalójuk lett volna. Lord Melbury a park félreeső kapujához vezette őket, amely előtt kocsi várakozott. Mintha nem akarta volna, hogy bárki is meglássa őket...

– Nem hiszem, hogy Lord Melbury túlságosan örül a felmenője rendelkezésének. Ám hogy az undora odáig fajuljon, hogy a nyitvatartási idő alatt a házába se lépjen, azt nem tudom elképzelni.

– Tehát ön is furcsának találja a viselkedését?

– Igen, annak.

– Lefényképeztem a lordot és a kíséreit. Megnézné a felvételt?

– Victoria megmutatta Hopkinsnak a fényképet. – Arra gondoltam, esetleg ismeri a sötét hajú, méretre szabott öltönyös férfit.

Hopkins érdeklődését azonnal felkeltette a téma. A kikeményített vászonszalvétában megtörülte a kezét, majd behatóan tanulmányozta a képet.

– Nem, nem ismerem ezt a sötét hajú férfit – mondta végül.

– Az előkelő ruhája ellenére egy kissé... hogy is fogalmazzam... kétes alaknak tűnik, nem igaz?

– Most, hogy mondja... Igencsak el lehet képzelni egy hamiskártyás vagy egy szenvedélyes csábító szerepében holmi bulvárdarabban. – Victoria bólintott.

– Pontosan... – Hopkins megengedte magának, hogy a mosoly árnya suhanjon át az arcán. – Lord Melburyt egy munkás társaságában látni épp ilyen különös. A lord arról ismert, hogy ügyesen manipulál a politika hátterében, még ha a felsőház tagjaként közvetlen befolyást nem is tud rá gyakorolni. Talán kémként bérelte fel ezt a férfit a szocialisták közül. Ha egy pillanatra megbocsát... – Elhagyta a konyhát, majd nagyítóval a kezében rögtön vissza is tért. Újra behatóan tanulmányozta a fényképet.

– Ez a seb a sötét hajú úriember arcán. Német diákok, főként a nemesek között él még az a barbár szokás, hogy párbajoznak.

Aközben gyorsan össze lehet szedni ilyenfajta sérüléseket az arcon. Egyfajta vágások ezek. Az apjának egyszer ki kellett vizsgálnia egy német arisztokrata Londonban bekövetkezett, hirtelen halálát. Az a nemes szintén ilyen sebet viselt az arcán, diákkori vívások nyomát.

– Úgy véli, a sérülés párbaj következménye lehet? – kérdezte Victoria megütközve.

– Pontosan...

– A lord nem éppen a császári birodalom barátjaként ismert – mondta Victoria elgondolkodva. – Mi dolga van egy munkással és egy német nemessel? Amennyiben a feltételezése helytálló...

– Szívesen kérdezősködöm egy kicsit – ajánlkozott Hopkins.

– Ez nagyon kedves volna öntől.

– Talán Mr. Ryder is segíthetne ebben a kérdésben... – Hopkins hangja túlságosan közömbösen csengett.

– Ezzel inkább nem szeretném Mr. Rydert háborgatni.

– Megértem. – Hopkins megkent egy fánkot vajjal, és kerülte, hogy a lányra nézzen.

Victoria elnyomott egy sóhajtást. Tudta, hogy a komornyikja és Mrs. Dodgson nagyon kedvelik Jeremyt, és üdvözölnék, ha végre eljegyezné magát vele. Habár ő – eltekintve a Jeremyvel való bonyolult viszonyától – az „eljegyzés” szót félelmetesen régimódinak találta.

Victoria megkönnyebbülésére Hopkins kerülte, hogy Jeremyről beszéljen. Úgy határozott, hogy vacsoráig kihasználja az időt, és rendszerezi a fényképeit. A sötétkamrában állt néhány karton az elmúlt hónapok felvételeivel. A könyvtár szőnyegén Victoria szétterítette őket. A Temze-parton készült számtalan felvétel között felfedezett egyet Jeremyről is. Néhány hete fényképezte le, amikor együtt sétáltak a folyóparton, ahogyan oly gyakran a férfi ebédszünetében. Meleg volt aznap. A Temze áradt, majdnem

elérte a legmagasabb vízállást. Lágy szél fújdogált, moszat és só illata telítette a levegőt.

Victoria a fényképpel a kezében a bőrkanapéra ült. A gondolataiba merülve szemlélte Jeremyt. A világosbarna haját rövidre vágatta, egy kicsit mégis mindig kócosnak hatott. Szabályos, rokonszenves arca volt, apró nevetőránccokkal a szája és a szeme körül. A rá oly jellemző féloldalas mosolytól Victoria hasában egész pillangóraj kezdett verdesni.

A fénykép háttérében hajó látszódott, amely a felvétel pillanatában véletlenül éppen felfelé úszott a folyón, de Victoria nagyon helytállóan találta. Ugyanis a legelső Temze-parti sétájuk alkalmával Jeremy félig tréfásan, félig komolyan bevallotta neki, hogy ha másik évszázadban született volna, valószínűleg tengerész vagy felfedező lett volna. Ez a kalandvágy vette rá arra is, hogy a Scotland Yard titkosszolgálatának dolgozzon.

Victoria szerette Jeremy humorát, az öniróniáját és a vakmerőségét. És olyan sokat köszönhet neki. Tavasszal a belügyminisztérium magas rangú tisztviselője, Sir Francis Sunderland rejtélyes célozgatásokat tett Victoria elhunyt apjára. Röviddel ezután Sir Francist meggyilkolták. Amikor a lány megpróbált fényt deríteni az apját övező titokra, veszélyesen közel került Sir Francis gyilkosához. Nehogy lelepleződjön, a férfi megpróbálta Victoriát is megölni, és a lakásában támadt rá. Ha Jeremy nem menti meg, élve elég.

Victoria önkéntelenül megérintette a tenyerén a sebhelyet – az egyetlen külső jelet, amely a lángokból visszamaradt. Mélyen megrendült, amikor megtudta, hogy az apjának is – akit ő mindig ragyogó hősnek látott – megvolt a maga sötét oldala. Ezért kérte azt Jeremytől, hogy adjon neki időt.

Időközben Victoria megbocsátott az apjának. De nem tudta, hogyan maradhatna Jeremyvel kapcsolatban, vagy hogyan házasodhatnának össze. Az elköteleződése a szüfrazettek mellett és

a férfi munkája a Scotland Yard titkosszolgálatánál egyszerűen nem volt egymással összeegyeztethető.

Victoria boldog volt, amikor Hopkins megütötte a konyhában a vacsorára hívó gongot, és ezzel elterelte a figyelmét.

Lord Melbury portói bort töltött a poharába. Csodálkozott, hogy nem remeg a keze, és hogy egyetlen cseppet sem öntött mellé. Vacsora után a férfi a vendégeivel együtt a könyvtárba vonult. Mint ahogyan egész vacsora alatt, a könyvtárban is mintegy fátyolon keresztül érzekelte őket. Az, amiben délelőtt a munkás Walther Jeffreyszel és a német nemessel – ösztönösen került a nevét, mert bár tudta, hogy képtelenség, attól félt, hogy a jelenlévők egyike olvasni tud a gondolataiban – megegyezett, a családját, sőt az egész országot a szakadékba taszíthatja.

– Nos, Melbury, valószínűleg felettébb boldog, hogy ismét visszakapta az otthonát, nem igaz? – Lord Kingston csatlakozott hozzá, egy idős férfi, akinek az arca tele volt szétpattant hajszálerekkel. A magas rangú tisztviselőkre jellemző, raccsoló hanghordozása volt. – Remélem, nem bántom meg, de hálát adok az égnek, amiért egyik felmenőmnek sem jutott az eszébe ilyen képtelen ötlet. Visszataszító az elképzelés, hogy a köznép az otthonban szimatoljon. – Lord Kingston undorodva elhúzta a száját. – A hálósobájába remélhetőleg nem engedte be a plebszet, ugye?

– Természetesen nem. – Lord Melbury kierőltetett magából egy mosolyt. – Bár feltételezem, hogy a látogatók java része nem a művészeti gyűjtemény miatt jön. Az emberek tudni akarják, hogy élnek a nemesek. Számomra mégis kedvesebb, ha a köznép, ahogy ön nevezte őket, az augusztusi vásárnapokon bebocsátást nyer Melbury Hallba, mintha egészen kiűzne onnan bennünket.

– Márpedig ha a liberálisok még sokáig hatalmon maradnak, és Lloyd George miniszterelnök lesz, így alakul, kedvesem. Je-

gyezze meg a szavaimat! – Lord Kingston a vele szemben álló férfi karjára fektette a kezét. – Lloyd George már pénzügyminiszterként is próbál vagyondót bevezetni, ami bennünket, nemeseket, romba dönt. Az oroszországi eseményekre pedig gondolni sem szabad. Ha a nép megtehetné, amit akar, akkor a felső osztályt a cárral egyetemben lemészárolná. És úgy gondolom, a nem is túl távoli jövőben pontosan ez fog történni. Remélhetőleg ez elegendő figyelmeztetés lesz számunkra, hogy azátkozott szocialistákkal és liberálisokkal szemben keményebben járjunk el – ha nincs máris túl késő ehhez.

Lord Melbury ezekbe a szavakba kapaszkodott. Talán a terv, amelyben részt vállal, nem is olyan megvetendő. Talán végső soron a hazáját is szolgálja vele.

MÁSODIK FEJEZET

Hopkins másnap reggel fél nyolckor ébresztette Victoriát, bekopogott az ajtaján. Sürgős vészhelyzettől eltekintve soha nem lépett volna egy hölgy hálószobájába. Miután Victoria megmosdott és felöltözött – a jelentősen jobb anyagi helyzetük további előnye volt, hogy a meleg vizes bojleret mindig bekapcsolva tartották –, a konyhába ment. A terítéke mellett a *Times* kivasalt reggeli kiadása hevert. Frissen pirított kenyér, vaj és lekvár várta az asztalon.

– Jó reggelt, Victoria kisasszony! – Hopkins a tűzhelynél tett-vett a serpenyővel, amelyben tojás és szalonna sült. – A reggeli postával levele érkezett. Németországból, a bélyegből ítélve.

Victoria csak ekkor vette észre a borítékot az ezüstitálcán. A bélyeg Germániát ábrázolta. *Az ég szerelmére, ez a levél remélhetőleg nem a nagyanyámtól jött!* – futott át a fején.

Nyolcéves korában néhány hónapot töltött Németországban Leontine von Marssendorff hercegnőnél. Victoria apja Indiába utazott, hogy a delhi igazságügyi orvostani intézet kiépítésében segédkezzen. Victoriától nem várhatta el, hogy elviselje a forró klímát, az elhunyt felesége anyja pedig meg akarta ismerni az unokáját, ezért az apja elküldte őt hozzá. A frankföldi kastélyban töltött ideje még mindig a legrosszabb emlékei közé tartozott. A nagyanyja szigorú és rideg asszony volt. Victoria pedig már gyerekként is nagyon önfejűnek bizonyult, és a hercegnő úgy gondolta, ez büntetést érdemel. Végül a lány nem bírta tovább, és megszökött.

Elfogódottan vette kézbe a levelet. De a címzés kézírása nem hasonlított a nagyanyjára. És valóban, Rosalyn von Langenstein neve állt a borítékon feladóként. Rosalyn az internátusbeli barátnője volt, aki két évvel korábban feleségül ment egy német grófhhoz, és azóta vele élt a Rajna mellett. Már hosszabb ideje nem hallottak egymásról.

Kedves Victoria! – állt Rosalyn kicsit gyerekes kézírásával a levélpapíron. – Számtalan levelet kezdtem neked írni, de aztán mégis mindet megsemmisítettem. Azt, amit közölnöm kell veled, szóban kell elmesélnem. Most csak ennyit: egészen sürgősen szükségem van a segítségedre, ezt el kell hinned. Ha nem lenne ilyen végtelenül fontos, nem zaklatnálak. Bizonyos módon élet-halál kérdésről van szó. Kérlek, kérlek, ha valahogy el tudod intézni, hogy ide utazz, akkor látogass meg! Felettébb boldog leszek, ha el tudsz jönni! Rosalyn

– Remélhetőleg nem kapott rossz híreket? – érdeklődött Hopkins, miközben a lány elé tett egy tányér kerek alakban megsütött tükörtojást, majd mellé ült a székre. Korábban már megreggelizett, ám időközben kedves szertartásukká vált, hogy még egy csésze teát megivott a lánnyal.

– Egy barátnóm az internátusból erőteljes drámaisággal arra kér, hogy látogassam meg Németországban. Coblenz közelében él. – Victoria megkent vajjal egy szelet pirítóst, majd levágott egy falatot a tükörtojásából. Olyan lágy volt, mint a viasz, pontosan olyan, ahogyan szerette.

– Nos, jelenleg finanszírozni tudnánk egy ilyenfajta utazást, még ha másodosztályon is. Az út Londonból hajóval, majd vasúton Kölnön át Coblenzbe nem lehet több tizennégy-tizenöt óránál. Németország tájai állítólag felettébb festőiek, és kulturális téren is sokat nyújtanak.

Hopkins hangjában bizonyos visszafogottság bujkált. Victoria elnyomott egy mosolyt. Mint oly sok honfitársának, a férfinak is

Anglia és a gyarmatai jelentették a civilizáció megtestesülését, és Hopkins minden más országot bizonyos kétellyel szemlél.

– Rosalyn hajlamos a túlzásokra. – Victoria megrázta a fejét.
– Mielőtt az utazás mellett döntök, először megpróbálom telefonon elérni őt, és közelebbit megtudni.

– Ahogy gondolja, Victoria kisasszony. – Hopkins egyetértően bólintott. – Ahogyan tegnap már jeleztem, késő este kérdezősködtem egy kicsit a kormánynegyed pubjában.

– Hallottam, hogy elment itthonról.

Bár a lány tudta, hogy Hopkins figyelemreméltó színészi tehetséggel rendelkezik, nehezebbre esett elképzelni, ahogyan lazán társalog egy pubban.

– Az, hogy Lord Melbury társasági szinten német nemesekkel érintkezne, nem ismert. Ám némelyik beszélgetőtársam – minisztériumi dolgozók és parlamenti képviselők titkárai – azon a nézetten voltak, hogy elképzelhetőnek tartják, hogy a lord kémeiket bérelt fel a munkások közül. Végül is részesedése van néhány gyárban...

– Ó, ezt nem is tudtam – ütközött meg Victoria.

– Miután a múlt században az olcsó import miatt a gabona ára erősen esett, a Melbury család volt olyan előrelátó, hogy a tőkáját az iparba fektette. Ami megóvta őket attól, hogy a birtokuk nagy részét el kelljen adniuk, mint oly sok más földbirtokos nemesnek. A vagyonuk nagy része időközben valóban a gyári részesedéseikből származik. Mivel ez nem éppen olyan pénzforrás, amely méltó volna egy arisztokratához, nem verik nagy dobra. – Hopkins rosszálló arckifejezése mutatta, hogy a pénzszerzés ezen formáját ő is arisztokratákhoz méltatlannak tartja.

– Lord Melbury szemszögéből nézve természetesen okos dolog lenne kémeket felbérelni, hogy időben tájékoztassák a munkásság körében időnként feléledő lázító törekvésekről. Nem igazán tudom... – Victoria félbehagyta a mondanivalóját, miközben Hopkins felállt, elpakolta a használt tányérokat és evőeszközt,

majd tisztát hozott a pírítóshoz és lekvárhoz. – ...ez csak egy megérzés, de ez a munkás nem olyan hatást gyakorolt rám, mint egy besúgó. Bár csak rövid ideig láttam, a viselkedése igazán nagyon öntudatosnak hatott, a másik két férfival egyenrangúnak – folytatta Victoria.

– Nos, nem árthat, ha tovább kérdezősködöm.

Hopkins kék szeme fénylett. Victoria feltételezte, hogy az elmúlt hónapokban a háztartási kötelezettségei nem egészen kötöttek le az energiáját, és most örül, amiért végre újra kiélheti a nyomozói hajlamait.

– Miss Bredon... – Amikor Victoria átment a bejárati csarnokon, Mr. Jarvis magához intette. Az elegáns, többemeletes lakóépület portása kedélyes, a harmincas éveiben járó férfi volt. – Az imént adták le Önnek ezt a levelet. Éppen készültem felvinni.

Victoria elvette a borítékot, és feltépte. A levélpapíron ez állt: *Ne gyere a gyűléstermünkbe a The Strandra! A rendőrség figyel bennünket. Vidd az iratokat Jemimah Kerryhez!* Alatta egy cím állt, Shoreditch városrészben.

Victoria haragra gerjedt. Lehet, hogy Angliában van parlament, de ami a nők választójogát illeti, diktatúra uralkodik. Ó, hogy gyűlölte az öntelt képviselőket és az állami szerveket – mindenekelőtt a rendőrséget! Mind hozzájárultak, hogy az igazságtalan viszonyokat fenntartsák.

De kint az utcán Victoria jobb kedvre derült. Az éjszaka egészen hűvös volt, és bár a felhőtlenül kék ég forró napot ígért, most még kellemes volt a hőmérséklet. Az üzlettulajdonosok a boltjuk előtt vízzel locsolták fel a járdát, hogy a port lemassák.

Victoria élvezte a friss levegőt, miközben kerékpározott. A Piccadilly Circus-on az aranyozott Eros csillogott a reggeli fényben. A Trafalgar Square-en galambrajok verdestek a Nelson-emplékoszlop körül, mielőtt bűgva letelepedtek volna a két nagy

szökőkút peremén. Turisták is sétálgattak, szuvenírt vásároltak a mozgó árusoktól, vagy fényképet készíttettek magukról a híres admirális emlékoszlopa előtt.

A Szent Pál-székesegyház mögött Victoria észak felé kanyarodott. Minél inkább távolodott a belvárostól, annál szegényesebbé váltak a városrészek. Az Underwood Roadon, ahol Jemimah élt, egy kis templom körül neogótikus épületsorozat állt. A szürke, koromtól piszkos homlokzatok épp oly kevésbé hatottak hívogatóan, mint a kétemeletes nyerstégla épületek, amelyek körülvették őket. Jemimah lakása az egyik alagsorban volt. Victoria nem merte a kerékpárját az utcán hagyni, ezért levitte a keskeny lépcsőn, és a falnak támasztotta.

A lakás ajtaját kinyitották, még mielőtt bekopogott volna. Vékony nő lépett ki rajta. Victoria megjedtt, amikor ránézett. Az arca bal oldalát és a nyakát sebhelyek hálója szőtte át.

– Te bizonyára Victoria Bredon vagy... – Amennyiben Jemimah észrevette a lány rémületét, nem mutatta. – Gyere be! – Victoria elfogódottan követte a lakásba, amely mindössze egyetlen félhomályos helyiségből állt. Az ablak, a legvilágosabb hely előtt asztal állt varrógéppel. Rajta egy öltöny darabjai heverték. Victoria feltételezte, hogy bedolgozást vállal, ennek a tevékenységnek a díjazása gyakran alig volt elég a megélhetéshez. Volt ott még egy tűzhely, egy ágy, ezenkívül egy polc, amelyen csorba edények sorakoztak. A bútorok egytől egyig elnyűttek voltak és sérültek. Penészszag terjengett. Jemimah félretolta a varrógépet, és egy kézmozdulattal jelezte Victoriának, hogy foglaljon helyet a széken. – Kérsz teát? – kérdezte éneklő, walesi akcentussal.

Victoriának az a benyomása támadt, hogy Jemimah szívélyesen akarja őt fogadni, és hogy megbántódna, ha visszautasítaná. Ezért bólintott. Újra tudatára ébredt, milyen kivételezett helyzetben van.

Jemimah a bádoggancsóból, és a tűzhelyen tartott melegen, teát öntött egy csészébe, és Victoriának nyújtotta, magának pedig

egy lekvárosüvegbe töltött – Victoria arra a feltételezésre jutott, hogy csupán egyetlen csészével rendelkezik. Belekortyolt a teába, keserű volt. Aztán elővette a Melbury Hall parkjáról készült fényképeket és vázlatokat a táskájából, és az asztalra fektette őket. Mivel csupán egyetlen szék volt, Jemimah állva maradt. Most, hogy Victoria szeme hozzászokott a rossz fényviszonyokhoz, látta, hogy Jemimah-nak finom barna haja és törékeny keze van. Az egészséges szeme nagy volt és sötét. Victoria a húszas évei közepére becsülte. Bár ennyire eltorzult, látszott rajta, hogy egykor igazán csinos lehetett.

– Nem ismerlek – mondta Victoria, hogy a hallgatást megtörje. – Mikor köteleződöttél el a szüfrazsettek mellett?

– Csak egy hónapja határoztam úgy, hogy csatlakozom, amikor Mrs. Pankhurstöt beszélni hallottam. A rendőrség engem még nem ismer. Ezért döntött úgy Mrs. Pankhurst, hogy hozzám hozza a dolgokat.

Victoria bólintott.

– Magával ragadó szónok.

Emmeline Pankhurstöt nyilvánvalóan tájékoztatták arról, hogy felderítette Melbury Hall parkját. Victoria tisztában volt vele, hogy önkényuralmi rendszerben vezeti a szüfrazsetteket, és hogy a lányain, Christabelen, Sylvían és Adelán kívül senki más nem tűr meg maga mellett. Ugyanakkor mélységesen karizmatikus és lelkesítő személyiség volt.

– Miközben Mrs. Pankhurst beszélt, életemben először elhittem, hogy olyasvalaki számára, mint én, létezhet egy egészen másfajta élet, és hogy ezért érdemes harcolni.

– Mégis hogyan...? – kezdett bele Victoria ösztönösen, még mielőtt ijedten félbehagyta.

Azt akarta kérdezni Jemimah-tól, hogyan szerezte a rettenetes sebeit. De közben tudatára ébredt, mekkora tapintatlanság lenne.

– Egy gyufagyári tűzben két évvel ezelőtt. Nekem nem okoz gondot, ha megkérdezed. Tíz munkásnő meghalt. Álmomban

néha még hallom a kiáltásaikat. A tulajdonos azt állította, hogy az egyik elhunyt nő okozta a tüzet. De ez nem igaz. A foszfort nem megfelelően tárolták, és magától gyulladt meg.

– Nem volt igazságügyi nyomozás?

– Volt, de a tulajdonos álláspontja mellett döntöttek.

Mint legtöbbször az ilyen esetekben – gondolta Victoria keserűen. Amíg gazdag és tehetős férfiak alkotják a kormányt, addig soha semmi nem fog változni a gyárak rossz körülményeit illetően. Holott főleg nők végzik az egészségre ártalmas munkát.

– Miért fényképezted le ezt a három férfit?

Jemimah arra a képre mutatott, amely Lord Melburyt és a kíséreit ábrázolta. Victoria teljesen el is feledkezett róla, hogy a többi felvétel közé tette a mappába.

– Ó, ez csak véletlen volt – magyarázta, és vissza akarta venni a fényképet, amikor támadt egy ötlete. – Ismersz munkásnőket Lord Melbury gyáraiból?

– Nem, nem ismerek. – Jemimah megrázta a fejét. – Mielőtt szóba került volna a konzervatív párt gyűlése a birtokán, az ő nevét sem hallottam.

Victoriának eszébe jutott, amit Hopkins mondott, vagyis hogy a lord valószínűleg nagy hangsúlyt fektet rá, hogy a tulajdoni viszonyairól lehetőleg kevés információ váljék ismertté. Valószínűleg a legtöbb munkása nem is tudta, kinek dolgozik.

– Kérdezősködnél kérlek egy kicsit, hogy valaki ismeri-e őt?

– Victoria a széles vállú, ellenzős sapkás férfira mutatott. – Szeretném tudni, ki ő. Lehet, hogy a lord kémje. – Ezt a magyarázatot érezte a legmegfelelőbbnek Jemimah-val szemben.

– Bár nem hiszem, hogy tudok segíteni, de faggatózom.

Jemimah pillantása a varrógépre siklott, és Victoria megértette, hogy vissza kell ülnie a munkájához. Felírta neki a Green Park-i címét, aztán elbúcsúzott. Kifelé menet látta, hogy az ablak mellett képeslap függ, amely tengerpartot ábrázol. Vajon

Jemimah varrás közben vet rá egy-egy pillantást, és egy másik életről álmodozik?

Miközben Victoria felvitte a kerékpárját a lépcsőn, már újra hallotta a varrógép zakatolását.

Jemimah sorsa egész visszafelé úton üldözte Victoriát. A Fleet Streetre tartott, ahol a nagy londoni újságok székhelye állt, mert új megbízást akart kérni a *Morning Star*tól. Az utcán a szokásos sürgés-forgás uralkodott. Újságosfiúk kiabáltak világgá a legfrissebb címsorokat. II. Vilmos császár a jachtján találkozott II. Miklós cárral a Balti-tengeren, és Manchesterben egy kliens meggyilkolt két prostituáltat. Szendvicsárusok, illetve zöldség- és gyümölcskereskedők húzták végig a kocsijukat az utcán, az árújukat kínálgatták.

Victoria éppen be akart lépni az újság épületébe, amikor meghallotta, hogy egy ismerős hang a nevét kiáltja. Gyorsan megfordult. Jeremy jött felé. Az inge nyaka nyitva állt, a nyakkendőjét meglazította. Hogy ilyen váratlanul találkozik vele, teljesen összezavarta a lányt. Azon kapta magát, hogy szeretné a fiatalembert az összes ember előtt megölelni. Ugyanakkor hirtelen megszire elkívánczolt.

– Éppen venni akartam magamnak ebédre egy szendvicset, Victoria. Van kedved, később velem enni? – Már pusztán a mosolya elegendő volt, hogy a lány szíve gyorsabban verjen.

– Már elígérkeztem Constance-nak. Mit szólnál a holnap-hoz? – Igyekezett, hogy a hangja semlegesesen csengjen.

– Háromkor a csónakkikötőnél a Kensington Gardens-i tónál?

– Rendben, szívesen. – Victoria észlelte, ahogyan egy kocsis a lovát az útszéli itatóhoz vezeti, és az újságosfiú újra meg újra a címsorokat hirdeti. Jeremy még mindig őt nézte. Barna szeme

tele volt gyengédséggel. – Én... ö... nekem most Mr. Parkerhez kell mennem – bökte ki a lány.

– Igen, természetesen. Nem akartalak feltartani. – Oldalra lépett, hogy elengedjen egy járókelőt, közben akaratlanul megérintette Victoria karját. A gyors érintésbe a lány jólesően beleborzongott. – Victoria, igazából nem szabadna ezt mondanom... – Jeremy bocsánatkérően felemelte a két kezét – ...de amennyiben belebonyolódtál volna a szüfrazsetekkel valamiféle törvényellenes cselekedetbe, figyelmeztetnem kell téged. A Scotland Yard azt a megbízást kapta, hogy nagyon keményen járjon el a női választójog harcosaival szemben.

Victoria boldogságérzete egy csapásra semmivé lett.

– Mintha a rendőrség bármikor is kesztyűs kézzel bánt volna velünk! – mondta nyersen. – Bocsáss meg, de most tényleg mennem kell. – Bólintott Jeremynek, majd a *Morning Star* bejáratához sietett.

Á – gondolta boldogtalanul, miközben a szerkesztői szobákhoz vezető lépcsőn felment –, *miért nem élhetünk másik korban – olyan évszázadban, amelyben Jeremy tényleg tengerész vagy felfedező lehetett volna, vagy amelyben a nők ugyanolyan jogokkal bírnak, mint a férfiak?*

Mr. Parker, a *Morning Star* főszerkesztő-helyettese alacsony, folyton ideges férfi volt. Kicsit gondolkodott, miután Victoria előhozakodott vele, mi járatban van.

– Mit szólna a vakáció Londonban témakörhöz, Miss Bredon? – mondta végül széles kézmozdulat kíséretében. – Igen, nyári felfrissülés a lüktető nagyvárosban, a pihenés és ellazulás pillanatai a serény világbirodalmunk szívében... Ez bizonyára tetszeni fog az olvasóinknak.

Victoria megígérte, hogy a következő napokban szállítani fogja a kívánt fényképeket. Elhozta otthonról a nagy fényképező-

gépét, amellyel minőségileg jobb képeket lehetett készíteni, mint a Kodakkal. Mint oly gyakran, amikor Mr. Parker megbízást adott neki, nem lebegett kezdettől fogva a szeme előtt egy határozott motívum, hanem ihletet keresve járta az utcákat és a zöld területeket. Lassacskán elszállt a nyomott hangulata. A St. James's Parkban felfedezett néhány gyereket, akik a nevelőnőjükkel egy egzotikus fa alatt ültek, és jégkrémet nyaltak. A jelenet Victoriát az olaszországi útjára emlékeztette. Két évvel korábban néhány hónap alatt beutazta az országot, majd írt egy útikönyvet. Ahhoz is fényképezett. A fényképek nagyon jók lettek. Gyorsan készített néhány felvételt, majd továbbkerekedett Mayfair és Marylebone nyüzsgő utcáin, onnan pedig végig a Regent's Canal mentén. Szerette a vízparti utat a nagy kertekkel, part menti villákkal és a lakóhajókkal, amelyek ott horgonyoztak.

Lassacskán forráság lett, és Victoria alig tudta elképzelni, hogy az ősz már nincs is messze. Ekkor felkeltette az érdeklődését egy piros törzsű lakóhajó. Az előfedélzet tele volt virágcsereppel. Közöttük ült a hajóskapitány hintaszékben, kigombolt ingnyakkal, a kezében egy pohár limonádéval. Napozott. A pihenés röpké pillanata az egyébként gyakran kemény életformában. Victoria megállt, és készített néhány felvételt anélkül, hogy a férfi észrevette volna őt.

Hirtelen meghallotta, hogy a templomtorony órája kettőt üt. Te jó ég! A munkájába feledkezve nem is figyelt az időre. Kettőre beszélt meg találkozót a barátnőjével, Constance-szal a Harley Streeten. Victoria a táskába pakolta a fényképezőgépét, és elindult a kerékpárjával.

Constance nőgyógyászának, dr. Fieldingnek a rendelője egy fehér házban volt, amelynek az első emeletét üvegajtók és keskeny kovácsoltvas balkon díszítette. Victoria az épület előtt letámasztotta a kerékpárját, és a bejárati ajtóhoz sietett. Abban a pillanat-

ban, amikor az ajtót kinyitotta, egy férfi jött vele szemben. A lány annyira sietett, hogy nekiütközött. A férfi megtántorodott, a cilindere lecsúszott a fejről, és legurult a lépcsőn.

– Ó, istenem, kérem, bocsásson meg... – Victoria a kalap után eredt, az utcán érte utol. – Hogy lehettem ilyen ügyetlen!

Odanyújtotta a férfinak a kalapját, aki szalonkabátot viselt és szürke, csíkos nadrágot – a jobban szituált orvosok öltözékét. Fekete szakállát rövidre nyírta. Az idegennek – Victoria a korát harmincas évei közepére becsülte – vonzó, finomvonású arca volt, sötét szeme barátságosnak hatott.

– Semmi oka bocsánatot kérni. – A férfi a lányra mosolygott. – Épp annyira az én hibám is, mint az öné. Ezenkívül még soha nem verték le ilyen bájos módon a fejemről a kalapomat.

– Dr. Prokovszkij, minden rendben? – A lépcsőn matrónaszerrű ápolónő jelent meg.

– Igen, senkinek nem esett baja. Még a cilinderemnek sem. – Leporolta a kalapját, majd meghajolt Victoria előtt. – Öröm volt önnel találkozni, kisasszony.

– Ó, részemről az öröm... – felelte Victoria zavarában. A férfi után nézett, ahogyan az végigment az utcán, és azon tűnődött, vajon ő is nőgyógyász-e.

– Kisasszony, amennyiben időpontja van dr. Fieldingnél, kérem, jöjjön be! Nem ácsoroghatok örökké az ajtóban. – A nővér rosszállóan méregette Victoriát. A lány feltételezte, hogy egyszerű szürke pamutszoknyája és fehér blúza nem felel meg dr. Fielding betegek színvonalának.

– Lady Hogarthtal van találkozóm – mondta magyarázat-képpen.

– Lady Hogarth még dr. Fielding rendelőjében tartózkodik. Kérem, foglaljon helyet a váróteremben! – A nővér arcvonásai valamivel lágyabbá váltak. Egy ajtóra mutatott az előcsarnok szemközti oldalán.

A váróterem falait sötétzöld selyemtapétával burkolták, amelybe virágmintát szőttek. A fehér stukkós mennyezet és a kandalló fehér kerete elegáns kontrasztot alkotott vele. A székeket ugyanolyan anyaggal vonták be, mint a falakat. A fényesre polírozott mahagóniasztalon újságok heverték. Victoria arra számított, hogy a szokásos divatmagazinokat és társasági lapokat találja ott, ám akadt közöttük *Times* és *Spectator* is. Véleménye szerint ez nagyon is dr. Fielding mellett szólt, hiszen ezek szerint a pácienseit szemmel láthatóan nem csak szülésre alkalmas lényeknek tekintette, hanem értelemmel és intelligenciával rendelkező teremtéseknek.

Vajon egyszer majd én is fel fogok keresni egy nőgyógyászt, mert gyereket várok Jeremytől? – tűnődött Victoria, de azonnal el is hessegette a gondolatot. Ezidáig még csak nem is voltak igazi pár. Vagy mégis?

Kézbe vette a *Spectator*t. A politikai oldalak Vilmos császár és Miklós cár találkozásával foglalkoztak. Azt a kérdést taglalták, hogy az esetleges közeledés a császári birodalom és Oroszország között milyen következményeket vonna maga után Anglia számára. Végso soron Anglia és a cári birodalom nemrég kötöttek segélynyújtási egyezményt. Több cikk is a feszült politikai helyzetnek szentelte magát, és beszámolt az oroszországi zsidók elleni pogromokról és a merényletekről.

Egy idősebb hölgy, aki az előkelő ruhájából ítélve a felső osztályhoz vagy az arisztokráciához tartozott, és akit Victoria kicsit ismerősnek talált, a váróterembe lépett, és ridegen bólintott neki. Aztán elmerült egy divatlapban.

Victoria elolvasta az Oroszországról szóló cikket. Rokonszenvet érzett a munkások és a zsidó lakosok iránt, és egyszerűen nem értette, hogyan hiheti a cár és a kormánya, hogy a maradi, elnyomó politikájával hosszú távon ki tudja iktatni az ellenzékét.

– Victoria... – Annyira a gondolataiba merült, hogy észre sem vette, amikor Constance a váróterembe lépett. A barátnője előtte állt, és rámosolygott. Púderrózsaszín csipkekabátot viselt, és szín-

ben hozzáillő nyári ruhát finom, lágy batiszt anyagból. Időközben már egyértelműen látszott, hogy az ötödik hónapban jár. Az idősebb hölgy leeresztette a divatlapot, és méltatlankodó pillantással illette Constance-ot. – Van kedved sétálni egyet Hampstead Heathben, és után nálam vacsorázni?

Constance Victoriába karolt, és kiléptek a váróteremből, majd a bejárati ajtón át távoztak. Lady Constance Hogarth nem igazán volt szép, de a finom vonású, gödröcskés arca olyan elevenséget és életörömet sugárzott, ami vonzóvá tette. Szokása szerint most sem erőltette meg magát, hogy az erős amerikai akcentusát elrejtse.

– Szívesen, ha nem túl megerőltető számodra. – Victoria bólintott. Örült, hogy látja a barátnőjét.

– Dr. Fielding úgy véli, velem és a babával minden rendben van, és hogy a mozgás jól tesz.

Constance a szemét forgatta, és vigyorgott, miután a nővér becsukta mögöttük a bejárati ajtót.

– Észrevetted, hogy nézett rám az az idősebb hölgy? Mintha meztelen lettem volna.

– Hermione nénit is sokkolta volna a megjelenésed.

– Egyszerűen nem értem, miért véli úgy a legtöbb angol hölgy, hogy a terhesség tisztességtelen dolog, amit fűző alá kell rejteni. Dr. Fielding másként látja ezt. Nos, máskülönben nem is őt választottam volna nőgyógyásznak.

– Ez is egy további dolog, ami melléte szól. Azon kívül, hogy a *Times* és a *Spectator* is a várószobájában hever.

– Igen, dr. Fieldinget csak ajánlani tudom.

Constance sokatmondó oldalpillantással illette Victoriát, mire a lány zavarában másfelé nézett.

Hogarthék kék és ezüstszínű Daimlere a rendelő közelében parkolt. Barreth, a sofőr, üdvözölte Victoriát, majd kinyitotta a hátsó ajtókat.

– Louis még Ivy Manorban tartózkodik? – kérdezte Victoria, miközben Barreth elhelyezte a kerékpárját a csomagtartóban. Ivy Manor a Hogarth család vidéki birtoka volt a Costwoldsben.

– Lassacsckán kételkedem benne, hogy az átalakítás valaha is véget ér. Folyton újabb katasztrófa üt be. – Constance felnyögött, és grimaszt vágott. – Tegnapelőtt csőtörés volt, ami miatt az egész nyugati szárny víz alá került. Louis lelki támaszt nyújt az intézőnek. Az idegösszeomlás határán van szegény. Képzeld, felmondással fenyegetőzött. Lassacsckán egy olyan középkori templom építésére kezd hasonlítani az egész, amely csak évszázadok múlva készül el teljesen... Mindenesetre világossá tettem Louis számára, hogy én Ivy Manorba csak akkor teszem be a lábam a kicsivel, ha ezt a ronda viktoriánus belső teret eltávolítják. Szegény kicsikém máskülönben életre szóló sokkot kap.

– Mit felelt erre Louis?

– Azt mondta, gyerekkorában ő is kénytelen volt elviselni a viktoriánus berendezést. Erre én azt válaszoltam, ez talán megmagyarázza néhány furcsa szokását. – Constance hangja tele volt melegséggel. Ő és Louis nagyon szerették egymást. Victoria mindig némi irigységet érzett a boldog házasságuk miatt, amikor együtt volt velük. Emiatt aztán sokszor elszégyellte magát. A Daimler most a Regent's Parkon hajtott keresztül, olyan környéken, amelyet elegáns, kovácsoltvas balkonos, klasszicista sorházak jellemeztek. – Louis nagyon kíváncsi a szerdai kiállítás-megnyitóra, és én is. – Constance Victoria karjára fektette a kezét. – Bizonyára nagyon örülsz neki...

– Alig várom, hogy az anyám festményeit a galériában láthassam. – Victoria elhunyt édesanyja, Amelie ismert festőnő volt. Victoriát felettébb boldoggá tette, hogy a Burlington Streeten álló, jó hírű Slater Galéria kiállítást rendez a műveiből.

– Gondolod, hogy az apád rokonai eljönnek a megnyitóra?

– Mivel a kiállítás-megnyitó társadalmi esemény, lehet rá számítani, hogy legalább Hermione néni megjelenik. Bár szívesen

lemondanék róla. – Victoria sóhajtott. – Egyébiránt nem gondoltam volna, hogy Louis-t érdekli a festészet. Rómában, a műzeumatokon nem nagyon lelkesedett a múzeumokért és az antik emlékekért. Nagyon is örült, amikor mi ketten vágtunk neki. – Victoria Rómában ismerte meg Constance-ot és Louis-t.

– Nem is érdekli a festészet. – Constance nevetett. – Mint oly sok angol nemesnek, neki is a lovaglás és a vadászat az igazi szenvedélye, amit szorosán követ a politika és a történelem. De Louis tudja, milyen sokat jelent neked ez a kiállítás. Ezért el fog kísérni engem a megnyitóra.

– Ez nagyon kedves tőle. – Victoria meghatódott.

A Daimler elhagyta Primrose Hillt az előkelő viktoriánus sorházaival, majd átszelte a kisvárosi hangulatú Camden negyedét, ahol Jeremy lakott egy csendes mellékutcában, aztán Hampstead városrészen hajtott keresztül.

Hampstead sokáig falu volt, amiről a kertes villák tanúskodtak. Nem sokkal később Barreth a Parliament Hillen leparkolt az autóval. Victoria szerette a tágas kilátást a városra. A ködfátyolból kiemelkedett a Szent Pál-székesegyház kupolája. Miközben a mezők irányába indultak, Victoria a barátnőjébe karolt. A táj még nyáriasan zöld volt, de néhány hét múlva lila virágszőnyeg fogja bevonni. Egy juhász, aki a nyáját legeltette, tökélyre emelte a festői jelenetet.

– Louis és én a kiállításnyitó után szeretnénk egy kisebb partit tartani, hogy megünnepeljük az eseményt.

– Igazán? Ez nagyon kedves tőletek.

– Rád gondoltunk, Hopkinsra, Mrs. Dodgsonra, Jeremyre és néhány barátunkra, mint vendégekre. Tulajdonképpen mi a helyzet veled és Jeremyvel? Még nem is említetted. Remélhetőleg eljön a kiállításnyitóra? – Constance oldalról kérdő pillantást vetett Victoriára.

Victoria tulajdonképpen nagyra becsülte a barátnője nyíltságát, de néha jobban értékelte volna, ha kevésbé közvetlen.

– Jeremy úgy tervezi, hogy eljön. Elég gyakran találkozunk...
– felelte kitérően.

– Találkoztok? – Constance hangja vidáman csengett.

– Igen... – Victoria a kerékpáros kirándulásra gondolt, amelyet ő és Jeremy tavasszal tett Hampstead Heathbe. Akkor magával hozta a rajzfelszerelését is, mert Jeremy bátorította, hogy engedje újra szabadjára a régóta elnyomott vágyát, és fessen meg rajzoljon. Ó, milyen szívesen töltene több időt vele! Ha az élet nem lenne olyan bonyolult... – Szeretem Jeremyt, és tisztában vagyok vele, hogy döntést vár tőlem. De párként egyszerűen nem látok jövőt a számunkra – mondta boldogtalanul. – Én a szüfrazseteknél tevékenykedem, és újra törvénytelen akcióban készülök részt venni. A harcostársaimmal azt tervezzük, hogy a konzervatívok gyűlése alatt behatolunk Melbury grófjának birtokára.

– Igazán? Sok sikert kívánok. – Constance újra mosolygott.

– Jeremynek erről egyáltalán nem szabad tudnia. Mégiscsak a Scotland Yard titkos szolgálatának dolgozik. – Victoria nyelt egyet. Constance és Louis voltak Hopkins mellett az egyetlenek a Scotland Yardon kívül, akik tudtak erről. – Amíg nekünk, nőknek nincs választójogunk, továbbra is részt fogok venni a törvénytelen akciókban. Sir Arthur Stanhope, a Scotland Yard rendőrfőnöke viszont semmi esetre sem fogja tűrni, hogy Jeremy olyan nőt vegyen feleségül, aki folyamatosan törvényt sért.

– Nem tudom elképzelni, hogy Jeremy elvárná, hogy feladj valamit, ami fontos neked. Ezenkívül ő is a női választójog mellett áll.

– De nem Mrs. Pankhurst radikális módszerei mellett. Tudom, egyszer már kockáztatta értem a karrierjét. Ha akkor házasság lettünk volna, ott kellett volna hagynia a szolgálatot. Tehát soha nem köthetünk házasságot. Nem akarom, hogy ismét ilyen helyzetbe kerüljön, mert szereti a munkáját.

– Beszéltél már vele az aggályaidról?

– Nem, attól tartok, hogy nincs hozzá elég bátorságom. – Victori boldogtalanul kitért Constance pillantása elől. Egy tavacska mellett a nevelőnők felügyelete alatt gyerekek bocsátottak vízre papírhajókat, és a távolban látni lehetett Kenwood House világos falait, egy szép, oszlopokkal tagolt homlokzatú, fenséges épületet. Akkoriban, a Jeremyvel tett kirándulásukon lerajzolta ezt. – Egyszerűen félek, hogy félelmetesen összevesznénk, vagy olyan döntést hoznánk, ami boldogtalaná tesz bennünket.

– Victoria, ezt meg kell beszélned Jeremyvel. – Constance hangja lágyan, de nyomatékosan csengett. – Biztos vagyok benne, ha őszinték vagytok egymással, akkor találni fogtok közös utat.

– Megígérem, hogy megpróbálom – felelte Victoria habozva. – Ó, valószínűleg jobb is lenne, ha Jeremy beleszeretne egy másik nőbe.

– Meg vagyok róla győződve, hogy emiatt nem kell aggódnod. – Constance nevetett.

– Ezt hogy érted?

Constance egy kicsit távolabb tolta magától Victoriát, és a fejét rázva méregette.

– Tudomásul akarod venni, vagy sem – te vagy Jeremy nagy szerelme, ahogyan ő a tied.

Victoriának újra arra kellett gondolnia, ahogyan Jeremy orvoshoz vitte őt, miután az égő lakásából kimentette. Félelmetesen fáj az égési sérülése a kezén. Ám a férfi csókja – az egyetlen, amelyet ez idáig váltottak – teljesen kikapcsolta a fájdalmat. Olyan boldognak érezte magát, mint még soha életében. Mélyen elpi-
rult, és egyszerre csak nagy kő esett le a szívéről. Egy pillanatig majdhogynem súlytalanul lépdelt Constance mellett.

– Később esetleg lebonyolíthatok az otthonodból egy telefonhívást Németországba? – fordult végül Victoria a barátnője felé. Hirtelen eszébe jutott, hogy fel akarta hívni Rosalyn-
t. – Az apám nagyon lelkesedett a modern technikáért, ami miatt a Green Park-i lakásban van villany és meleg folyóvíz. Ám nem

sokkal azelőtt, hogy beszereltethetett volna egy telefonkészüléket, súlyosan megbetegedett.

– Természetesen nyugodtan használhatod a készülékünket – felelte Constance szívélyesen. – Meséltem már neked az East End-i jótékonyági szervezetem kampányáról, amelynek az a célja, hogy a szegény nőket és gyerekeket megtanítsa írni és olvasni?

– Nem, még nem.

Amikor Victoria késő este hazaért, Hopkins a könyvtár íróasztalánál találta, ahol éppen levelet körmölt. Mellette egy halom boríték tornyosult. Mivel Hopkins nem csupán az apja komornyikja, de a titkára is volt, a könyvtárat épp úgy, mint a konyhát, a saját birodalmának tekintette.

– Mrs. Ellingham igen sok olvasói levelet kap – magyarázta Victoria kérdő tekintete láttán. – Kötelességemnek tekintem, hogy mindre válaszoljak.

– Ó, igen, természetesen... Lady Hogarth azt mondta, hogy Jenkins, a komornyikja, nagyon lelkesedik Mrs. Ellingham művéért. Úgy véli, igazán professzionális szellem beszél belőle, mint aki nagyon is tisztában van a nagy háztartás különféle követelményeivel.

Victoria Hopkins mellé ült, és a pillantása végigsiklott a helyiségen. Szerette a mennyezetig érő könyveszekrényeket, a festményeket a falakon és az elnyűtt bőrkanapét. Korábban gyakran tartózkodott az apjával a könyvtárban. De Hopkinszal is otthon érezte itt magát.

– Felettből értékelem Mr. Jenkins dicséretét. Végső soron nagyon jó komornyik. – Hopkins félretette a töltőtolltartót. – Nem ment ki a fejemből a beszélgetésünk Lord Melburyről és a kíséroról, és támadt egy ötletem, hogyan deríthetnénk ki a jól öltözött, sebhelyes arcú férfi személyazonosságát. – Megköszörülte a torkát. – Bizonyára emlékszik még Mr. Mandleville-re, az apja szabójára.

– Igen, természetesen. – Victoria bólintott.

Tanulóinas korában George Mandleville gyilkosság gyanújába keveredett. Egy előkelő ügyfél öltönyét kellett kiszállítania, aki a Savoyban szállt meg. A férfit kirabolták és leszúrták a hotelszobájában, úgy találtak rá. George Mandleville-t a rendőrség szemében gyanússá tette a származása (szegény gyári munkások gyermeke volt). Victoria apja Hopkins segítségével be tudta bizonyítani, hogy a hotel egyik alkalmazottja felelős a tettért. Amilyen bőkezű volt, dr. Bredon pénzt adott kölcsön George Mandleville-nek, és beajánlotta néhány helyre. Ezzel a kezdőtőkével, illetve a szorgalmának és tehetségének köszönhetően Mr. Mandleville-nek sikerült résztulajdonosává válnia az előkelő Hutchinson férfiruha szalonnak, amely immár a Mandleville & Hutchinson cégnevet viselte.

– Megkértem Mr. Mandleville-t, hogy faggatózzon a Savile Row-n egy gazdag, feltehetően nemes urat illetően, aki német származású lehet. A jobb arcán lévő sebhelyére bizonyára mindenki emlékezne. Biztos vagyok benne, amennyiben ez az úr valamelyik szalon ügyfele, Mr. Mandleville ki fogja deríteni, ki ő. – Hopkins nagyon elégedettnek látszott.

– Ezt én is valószínűnek tartom. – Victoria mosolygott. – Egyébiránt nekem is hasonló ötletem támadt. Amikor ma reggel a Melbury Hallról készült jegyzeteimet és fényképeimet elvittem az egyik női választójogi harcostársamhoz, észrevettem, hogy véletlenül magammal vittem a három férfi képét. Megkértem a hölgyet, hogy érdeklődjön a munkás felől, és megígérte, hogy megteszi.

Hopkins a fejét ingatta.

– Nagyon kíváncsi vagyok, mi fog napvilágra kerülni a nyomozásunk eredményeképpen.

Úgy látszik, Hopkins nem táplál kételyt afelől, hogy valamit ki fogunk deríteni – gondolta Victoria. Azon tűnődött, vajon a férfi megérzése helytálló-e bizonyul-e.

– Időközben eldöntötte, elutazik-e Németországba, Victoria kisasszony?

– Lord és Lady Hogarth házából megpróbáltam Rosalynyt telefonon elérni. Sajnos nem találtam otthon. Holnap még egyszer fel fogom hívni.

– Elmeséltem Mrs. Dodgsonnak, hogy esetleg a Rajnához fog utazni. Vilmos császárra terelődött a szó. Mrs. Dodgson azon a nézetten van, hogy a császár semmit nem örökölt a nagyanyja, Viktória királynő szerény, visszahúzódo lényéből, és hogy a pompakedvelő fellépésével és a háborús beszédeivel néha igazán közönségesen viselkedik. – Hopkins mosolygott.

– Egy buzgó királypártitól ez igen fajsúlyos kijelentés. De meg kell mondanom, olyan nagyon nagyot nem téved Mrs. Dodgson. – Victoria viszonzta a férfi mosolyát, és jó éjszakát kívánt a komornyikjának.